

*Spálené
mosty*

TAMI FISCHER

ROMÁN

Spálené
mosty

Original Title: Burning Bridges

Copyright © 2019 by Knaur Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2816-9 (pdf)

TAMI FISCHER

Spálené
mosty

Pro Leylu

Kapitola 1

Napřáhla jsem se a vychrstla mu svůj drink do obličeje. Obvykle jsem nemívala sklony k výbuchům hněvu. Dokonce bych řekla, že jsem byla poměrně mírumilovná a dokázala jsem zachovat chladnou hlavu. Tentokrát to ale bylo jiné.

Zuřivě jsem po něm mrskla i sklenicí a zařvala ne zrovna jako dáma.

„Ello!“ vykřikl Jason a sehnul se právě včas. Sklenice se roztříštila o zeď za ním a celá restaurace ztichla.

„Zmiz!“ zaskřípala jsem a ustoupila. Tváře mi hořely studem. Cítila jsem, jak se na nás upírají všechny oči. Na mě. Na vyšinutou blondýnku.

Jason si našťvaně utíral z očí Long Island Iced Tea a ohromeně na mě zíral, jako bych to byla já, kdo právě nechal vybuchnout bombu nevěry. „Do prdele, to snad nemyslíš vážně, El. Myslel jsem si, že pro tebe něco znamenám!“

Sevřela jsem ruce v pěsti, abych jim zabránila natáhnout se přes stolec a uškrtil ho. „Ty mi tady vyprávíš, že spíš s Ericou, a potom se divíš, že pro mě nic neznamenáš?“ Se zavřením jsem chňapla košík na pečivo a mrskla mu ho do obličeje. Tentokrát Jason nestihl uhnout a zanádal, když košík trefil do černého.

„Do háje, Ello! Ty ses zbláznila!“

„Ne, ty jdi do háje! Je konec!“

„Já vím, taky jsem se s tebou právě rozešel!“

Třásla jsem se vzteky a bolestí a nenáviděla se za ty slzy, co mi vytryskly. Bylo mi mizerně. Podlamovala se mi kolena. „Vypadni, Jasi. Nechci tě ani vidět. Jsi chorobnej, prolhanej...“

Uchopila mě něčí ruka a já okamžitě zmlkla. Podívala jsem se nahoru a zalapala po dechu. Shlížel na mě chlápek z ochranky a se-
vrhel ještě pevněji. „Slečno, musím vás požádat, abyste urychleně
opustila tuhle restauraci.“

Kousla jsem se do rtu a pokradmu se podívala na Jasona. Bylo
to, jako bych najednou stála proti někomu úplně cizímu, ne proti
svému – teď už bývalému – příteli.

Blýskl po mně pohledem plným opovržení. Takový výraz jsem
v jeho obličejí nikdy předtím neviděla a teď mi přímo trhal srdce na
kusy. Ve světlých vlasech měl nalepené drobký z košíku na pečivo
a horní část jeho těla se utápěla v Long Island Iced Tea. Přála jsem
si, aby mi bylo jedno, jak moc tím vyniká jeho vytrénovaná postava.
K čertu se sportovci! Stejně jsem americký fotbal nikdy neměla ráda.
A tady to mám – ztracené dva roky života. Dva roky!

S odporem vrtěl hlavou. „Je to jenom tvoje vina, Ello. Chtěl jsem
si s tebou v klidu promluvit, jako to dělávají dospělí, ale ty vyšiluješ.
Erica měla pravdu, měl jsem tě odpálkovat už před pár měsíci.“

Jeho slova mě zasáhla tak silně, až jsem musela zatnout zuby,
abych se nesesunula k zemi.

Než jsem mu mohla cokoli odpovědět nebo po něm hodit něco
dalšího, vlekl mě chlápek z ochranky směrem k východu. Od kaž-
dého stolu, kolem kterého jsme procházeli, se na mě dívali jako na
zločince. Větší ponížení jsem v životě nezažila.

Bar *Black Birch* jsem milovala. Chodili jsme sem s Jasonem každý
měsíc a jídelníček jsme znali z paměti. Od mých jednadvacetin jsme
sem dokonce chodili k baru pít drinky. Tady jsem se seznámila s Ja-
sonovými rodiči a měli jsme tu úplně první rande. Oslavovali jsme
tady narozeniny a při zvláštních příležitostech mi Jason vždycky
koupil koktejl.

No, dnešní příležitost byla pro něj zřejmě natolik zvláštní, že mi
koupil zrovna můj nejoblíbenější drink.

Šířil se ve mně pocit hořkosti. Erica byla moje kamarádka. Byla
v mojí studijní skupině a na začátku semestru jsem ji představila
svým kamarádkám, integrovala ji do naší učební skupiny a zvala

ji na holčičí večery. O mně a Jasovi věděla všechno. Vyslechla si každou srdeční bolístku, jak už to kamarádky dělávají, a vždycky mi byla oporou.

Její zrada se zavrtávala tak hluboko do mého hrudníku, až jsem měla pocit, že už nemůžu dýchat.

Když mě sekuriťák pustil, klopýtla jsem před dveře a otočila se k němu. Musela jsem být okouzlující. Skvrny na tvářích, skleněné oči a třesoucí se ruce.

„Omlouvám se,“ špitla jsem.

Mlčel a jen zkřížil ruce před hrudníkem. Všimla jsem si utěrky, kterou měl zasoukanou v kapse u kalhot.

Tak to bylo ještě lepší. Nebyl to sekuriťák. Byl to barman a jestli jsem to správně pochopila, zároveň i majitel baru *Black Birch*.

Zasténala jsem a protřela si rukama obličej. Věděla jsem, co mě čeká, ale chtěla jsem to slyšet od něj. „Mám zákaz vstupu?“

Ten šmejd se doopravdy usmál. „A jaký. Hezký večer, slečno.“

„Ale já...“

Zavřel za sebou dveře a já zmlkla.

Stála jsem tam jako přikovaná. Zvuky z baru *Black Birch* ke mně doléhaly už jen tlumeně, někde v dálce troubilo auto a daleko nade mnou do noci tiše šumělo letadlo.

Nádech.

Výdech.

Nádech.

To zvládneš.

Nemohla jsem uvěřit tomu všemu, co se právě stalo. Byl to zlý sen, nic víc. Mezi Jasonem a mnou to přece bylo fajn. Tohle *musel* být jenom zlý sen. Uměla jsem odhadnout lidi, na to jsem měla vždycky dobrý cit. Zнала jsem svého přítele. Přece jsme se k sobě krásně hodili. On, nadaný quarterback, a já... jeho ani moc intelektuální, ani moc nafrněná přítelkyně. Snad jsme se častěji hádali, ale přesto to nakonec vždycky hrálo dohromady.

Teď vyšlo najevo, že to nebyla pravda. Byla jsem blbka. Dovolila jsem mu žít ve lži.

Sevřel se mi žaludek. Jason říkal, že od minulého léta. S Ericou se scházeli už od minulého léta. Teď byl začátek září, to byl celý po-
dělaný rok. Polovina trvání našeho vztahu. Jak mi to mohl udělat?
A Erica? Jak mohli být tak falešní, tak odporní?

Rvala jsem si vlasy a bloumala bezcílně ulicí. Kabát jsem nechala
viset v šatně, ale bylo mi to jedno. Netroufala jsem si vrátit se tam
a vyzvednout si ho.

Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, jsem vytáhla z kap-
sy mobil a otevřela skupinový chat mých kamarádek. Přepadl mě
hrozný vztek.

Tři vteřiny poté, co jsem Ericu Odellovou vyhodila ze skupiny,
mi někdo volal.

Byla to Summer.

„Ahoj,“ řekla jsem unaveně.

„Co se děje, El? Proč jsi vyhodila Ericu?“

Jazyk mi málem vypověděl službu, když měl vyřknout ta slova.
„Erica a Jason spolu od minulého léta spí. Právě mě odpálkoval a teď
mám navíc zákaz vstupu do *Black Birch*.“

Summer mlčela. Moje nejlepší kamarádka nejspíš právě přemýš-
lela o tom, jestli jsem si z ní nedělala legraci.

Už jsem si myslela, že zavěsila, když vtom zaskřehotala do slu-
chátky a mně málem vypadl telefon z ruky.

„To jako vážně? Ta prolhaná mrcha! Ello, hrozně mě to mrzí. To
sis nezasloužila. Oba se budou smažit v pekle!“

„To je v pohodě, Summer. Já...“

„Přišla jsi o rozum? To není v pohodě!“

Měla pravdu. Vůbec nic nebylo v pohodě.

„Víš co, El? Zavolám teď Eričině mámě a všechno jí vyklopím.
Řeknu jí všechno, i tu věc s koksem na kolejním mejdanu minulej
měsíc.“

Otevřela jsem pusku a hned ji zase zavřela. Upřímně řečeno, bylo
mi to po chuti.

„Karma, bejby,“ zavrčela Summer. „Dostanou, co si zaslouží!“

„Díky,“ zamumlala jsem.

„A kde teď jsi?“

Rozhlídla jsem se. Ulice byly prázdné a osvětlené jenom oranžovým světlem pouličních lamp. „Netuším. Po tom trapným vyhazovu jsem prostě jen tak šla a šla. Hned si zavolám taxík.“

„Mám pro tebe přijet? Nechci, abys bloumala v noci sama po ulicích. A už vůbec ne v tomhle stavu.“

„Ne, myslím, že chci být sama. Dáš vědět Savanně? Nechce se mi to všechno vyprávět znovu.“

Summer nahlas vydechla. „Jasně, jak chceš. Ale kdybys nesehnala taxíka, hned mi zavolej, jasný?“

„Jasný. Mám tě ráda,“ řekla jsem a zavěsila. Svrběly mě prsty. Chtělo se mi mrsknout mobilem vši silou o zem. Nejradši bych rozmlátila všechno, včetně sebe. Byla jsem rudá vzteky a měla jsem pocit, že vyletím z kůže.

Teprve když jsem se zajíkala a lapala po dechu, uvědomila jsem si, že brečím. Otřásaly mnou hluboké a silné vzlyky.

Neomylně jsem šla dál a dál. Každou vteřinu jsem si utírala hořké slzy z tváří a objímala se pažemi. Chladný větřík pozdního léta profoukl můj tenký svetřík a na pažích mi naskočila husí kůže.

Když jsem míjela bar páchnoucí kouřem, zaslechla jsem, jak mu nad dveřmi zazvonil malý zvonek. Ticho ulice protnulý smějící se hlasy. Přidala jsem do kroku a doufala, že je pouhou silou vůle umlčím. Bože, jak jsem nenáviděla zábavu. A lidi a smích a všechny chlapy na světě. Ode dneška jsem s láskou skoncovala. Možná měla Summer s tím svým cynickým nářkem pravdu – ty prolhané, sebestředné, bezpáteční...

„Hej, zlatíčko!“ zavolal někdo za mnou se smíchem.

Sevěra jsem ruce v pěst a se vzlykotem zrychlila krok.

„Neutíkej!“

„Máš pěkněj zadek!“

Zastavila jsem a vztekle zavrčela. „Drž zobák!“

Byli to tři chlápci. Žádného z nich jsem neznala, což mě potěšilo. To by mi ještě scházelo, aby mě takhle viděl někdo známý.

Jeden z nich se ke mně přibližoval s rukama zastrčenýma v kapsách u kalhot a přitroublým úsměvem. Celé tělo se mi chvělo. Tak bezva – jestli se pokusí na mě sáhnout, kopnu ho mezi nohy.

„Vypadáš smutně,“ prohlásil a zastavil se přede mnou. Páchl alkoholem a kouřem a měl kozí bradku.

Nejdřív bych ho kopla a potom bych mu řekla, že je hnusnej.

Páni, byla jsem vážně v bojovné náladě. Ella 1.0 dnes v noci zemřela, protože jí vyrvali srdce z hrudníku, a Ella 2.0 byla rváčka a drsňačka.

„Mám tě rozveselit?“ zeptal se a usmál se víc.

„To pochybuju. Páchneš a nejsi můj typ.“ Blyškala jsem po něm pohledem. „A jestli se ke mně ještě trochu přiblížíš, budeš si přát, abys to nikdy neudělal.“

Jeho kamarádi se znovu rozesmáli.

Úsměv kozí bradky se ještě rozšířil. Pohled zarudlých očí sjel níž a zastavil se na mých prsou. „Hlavně si přeju do nich zavrtat obličej.“

Intuitivně jsem zkrfízila ruce na prsou a uhnula stranou. I přes svůj vztek jsem cítila, jak se mi zrychluje pulz. Měla bych utíkat, hned. Vplížil se nepřijemný pocit, ale něco mi říkalo, že už je pozdě potichu a nenápadně zmizet.

Byla mi zima.

„Nech tu malou na pokoji, chlape,“ vložil se do toho jeden z kamarádíčků kozí bradky. On a ten třetí se taky pomalu přiblížili. Měli na sobě rozepnuté polokošile a ve vlasech příliš mnoho gelu. Jeden z nich hodně vrávorál. „Koukni, jak se třese. Obejmi ji, Connore, a řekni jí, že tě to mrzí. Co ty na to?“

Krev mi ztuhla v žilách a nemohla jsem vydechnout. Byla jsem jako omráčená. *Uteč. Uteč. Uteč.*

Ale nemohla jsem se ani pohnout.

„Jestli se ještě o krok přiblížíte, ublížím vám,“ varovala jsem je tenoučkým hláskem. Celé moje tělo bylo napjaté k prasknutí. Byla jsem připravená bránit se. Pokud by jeden z nich udělal prudký pohyb, aspoň bych křičela a doufala, že mě někdo uslyší. Teď jsem si přála, abych na jaře byla bývala doprovázela Summer na kurz

sebeobranu. Byla jsem učebnicový příklad bezmyšlenkovité hlouposti. Tři opilí chlápci mě zahnali do kouta. Proboha. Ani proti jednomu bych neměla nejmenší šanci.

Někdo mi položil ruku na rameno a já zplna hrdla zakřičela.

„Do hajzlu, ta malá je cvok!“

Jeden z nich mi položil ruku kolem boků. On nebo jeden z ostatních se zasmál a já zády narazila o zeď domu za sebou tak prudce, až mi to vyrazilo dech. Nebyla jsem schopná myslet na nic jiného, než jak se z těch rukou vysvobodit, a tak jsem kolem sebe vyplašeně mlátila. *Ne. To se nesmí stát. To se nesmí stát!* Krev mi hučela v uších jako vodopád, srdce mi pádilo v hrudníku, jako by zešlélo a chtělo vyskočit. Obklopoval mě zápach kouře, alkoholu a potu, smích a slova těch chlápků se mísila do jedné nedefinovatelné směsice.

Najednou ty ruce ode mě někdo oderval.

Zasupěla jsem a svezla se k zemi jako pytel brambor. Někdo ty chlápky ode mě odvedl, všechny tři.

„Vypadněte,“ řekl hluboký hlas, který nepatřil ani jednomu z těch tří.

S vykulenýma očima jsem sledovala, jak si před opilce stoupil vysoký muž s širokými rameny.

„Koukej zmizet!“ zakňučel kozí bradka bojovně a vrávoravě udělal krok směrem k vysoké postavě. Ve světle lampy byla jeho tvář zarudlá a leskla se potem. „Nic ti do toho není! Starej se o svoje sračky!“

„Dělejte, jako byste tady nikdy nebyli, a nebudu vás pronásledovat,“ zahromoval neznámý. Měl špinavou džínovou bundu a děravou kapuci staženou hluboko do obličeje. Očima jsem těkala tam a zpátky. Co se tady vlastně děje?

„No tak, Connore,“ zašeptal jeden z košiláčů a držel svého kámoše zpátky. „Víš, co udělá starej pán, jestli se zase připleteš k nějaký rvačce.“

„Přece teď jen tak neodejdem!“ Kozí bradka sledoval zahaleného chlápka, jako by si ho chtěl dát k snídani, přestože ten chlápek byl dvakrát takový než on. Pak před něj plivl na zem. „Už vůbec ne, když něco takovýho vyleze ze stoky a myslí si, že nám překazí zábavu.“

Překazí zábavu.

Se sténáním jsem si opřela hlavu o zeď a zaryla si prsty do kolen. Udělalo se mi ještě hůř než předtím. *Proč* jsem se nenechala vyzvednout od Summer? Kde zůstal můj zdravý rozum, když jsem ho potřebovala? A jak se k čertu mohlo stát za jediný večer tolik zlých věcí?

Hlas mého zachránce zněl najednou nebezpečně. „Poslechni svýho kámoše. Zmizte, než toho budete litovat.“

„Já, já zavolám policii,“ přihlásila jsem se o slovo. „Večer už mám tak jako tak v háji.“

„Ty mrcho, nedělej, žes nechtěla, abysme tě oslovili,“ zakňoural kozí bradka a blýskl po mně vzteklým pohledem.

V příštím okamžiku mu zahalenec zastoupil cestu. Řekl něco, co jsem nezaslechla. Ale oči chlápků se na mě upřely a košiláči se dali na ústup. Kozí bradku násilím odvěkli s sebou a naposledy na nás vrhli nenávidné pohledy, než se otočili a dali se na útěk ulicí.

Zhluboka jsem vydechla, jak se mi zamotala hlava od směsice adrenalinu a úlevy. Ruce jsem měla studené a zpocené zároveň. Snad jsem rozzlobila nějakého boha, který má teď za úkol rozdrtit můj život na padrtí.

„Už je to v pořádku, jsou pryč,“ řekl můj zachránce konejšivě a podal mi ruku.

Měla jsem sucho v puse. Po těch opilých sráčích nebylo ani vidu, ani slechu. Byli jsme sami.

Váhavě jsem mu podala ruku a nechala si pomoci na nohy. Jakmile jsem stála, rychle ode mě ucouvl, jako by se spálil.

Zírali jsme na sebe. Ve světle pouličních lamp jsem mu konečně trochu viděla do tváře. Kapuce stále halila jeho oči do stínu a měl hustý tmavý plnovous. Víc jsem neviděla.

„Nechceš si zavolat taxík?“ zeptal se tiše, když jsem nedělala nic jiného, než jen stála a upřeně na něj civěla.

„Jo, jo,“ řekla jsem potichounku a sklopila oči.

S rozpalenými tvářemi jsem vylovila telefon a vytočila taxislužbu. Než jsem začala volat, ještě jednou jsem vzhledla. Pozoroval mě.

„Děkuju,“ zamumlala jsem.

„Není vůbec zač,“ odpověděl, jako když vystřelí.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím to vážně. Díky. Připadám si jako největší idiot. Vůbec netuším, proč jsem se do nich navázela.“

Pokrčil rameny. „Ještě nevím, jestli si mám o tobě myslet, že jsi naivní, nebo statečná.“ Zjevně si všiml, že jsem se zamračila, protože hned dodal: „Možná trochu od obojího.“

Zavolala jsem taxislужbu, objednala si vůz a trochu neobratně určovala své stanoviště pomocí Google Maps. Mezitím jsem měla oči přilepené k asfaltu a nervózně si pohrávala se svými vlasy. Mrzla jsem zvenku i zevnitř. Možná bych se měla přestěhovat. Pomohl by aspoň nějaký jiný spolkový stát. Hlavně abych byla pryč od toho všeho, co se tu právě odehrálo – a od Jasona a Ericy. Mohla jsem si být jistá, že nejsem ve špatném filmu? Jas mě opravdu a skutečně odpálkoval po dvou letech vztahu. A tohle tady...

Když jsem zaslechla kroky, zvedla jsem oči. Můj zachránce se otočil a odcházel. Zároveň přijížděl taxík, který byl zjevně pro mě.

„Hej!“ zavolala jsem za ním, ale nezastavil se. „Kam jdeš?“

„Rádo se stalo,“ řekl jenom a ani se nenamáhal otočit.

Prostě zmizel za nejbližším rohem.

Kapitola 2

Postoupila jsem ve frontě. Kavárna byla plná lidí, kteří vypadali stejně unaveně, jako jsem se cítila i já.

Moje první přednáška začínala až za půl hodiny. Musela jsem přiznat, že jsem jela pro kávu na druhý konec Fletcheru, aby mě nikdo nepřistihl, jak se schovávám.

Bylo to ubohé? Jistě, každopádně.

A bylo mi to jedno?

Rozhodně.

Celý víkend jsem byla zabarikádovaná v bytě, jedla výhradně pizzu s dovozem do domu a bulela jako mimino. Moje kamarádky Summer a Savannah se u mě chtěly stavit, ale házela jsem jednu výmluvu za druhou a potom vypnula mobil. Potřebovala jsem být sama, lízat si rány a smutnit. Vždycky jsem se domnívala, že nejsem schopná doopravdy nenávidět. Ella Johnsová, 21 let, sarkastické sluníčko odvedle. Ti dva mi ale dokázali pravý opak. Přece jenom jsem dokázala nenávidět, a to tak silně, až mi z toho bylo nevolno. A to nebylo všechno. Když mi nebylo dobře, obvykle jsem prospala většinu času. Tentokrát jsem ale pořád musela myslet na to, co se přihodilo v té ulici, když mě vyhodili z baru *Black Birch*. Bylo toho na mě prostě moc. Kdyby mělo zlomené srdce aspoň tu výhodu, že by zahnilo šílený pocit hladu, pak bych se mohla utěšovat slovy: „Pro krásu se musí trpět.“ Ale nebyl to ten případ.

Jason byl jako kus ledu. Nepohnul ani brvou, když mi v restauraci všechno přiznal. Jestli se to vůbec dá takhle nazvat. Působil dojmem, jako by chtěl mít všechno rychle za sebou, jako nějaký nepřijemný

úkol, co mu uložili. „Měl jsem tě odpálkovat už před pár měsíci.“ Nemohla jsem pochopit, že mi něco takového řekl můj Jason. Byla jsem přece jeho Ella. A jak to mám všechno říct mámě? Když umřel táta, byl Jase mně a mojí rodině k dispozici.

V krku se mi udělal knedlík. Ten druh knedlíku, kterému jsem už dávno zakázala se objevit.

Myslela jsem na tátu.

Nejen na to slovo: *táta*. Myslela jsem na jeho obličej, na dolíčky, které jsem po něm zdělila, a na spoustu vrásek od smíchu kolem jeho vřelých očí. Na jeho špinavě blond vlasy a jeho vůni. Myslela jsem na jeho strašnou oblíbenou polokošili s oranžovým límečkem a na jeho hlasitý smích, když vyprávěl nějaký ani trochu směšný vtíp, což mámu přimělo k tomu, že otočila oči v sloup a zmučeně se usmála.

Kdyby tak táta mohl být tady... Chtěla bych mu položit hlavu na rameno, teď víc než kdykoli předtím. Chtěla bych, aby mi pro povzbuzení uvařil svoji vyhlášenou horkou čokoládu, která měla moc prosvětlit jakkoli temný den. S marshmallow, šlehačkou, sypaním a extra porcí čokolády. Chtěla bych se s ním a s mámou procházet po břehu řeky Coldwater a filozofovat o životě. A ze všeho nejraději bych chtěla, aby mě obejmul. Tak pevně, aby mě už nic a nikdo nemohl zlomit.

Donutila jsem se nemyslet na to, jak vyzáble vypadal, zvláště v posledních měsících v nemocnici. Když jsem na něj vzpomínala, chtěla jsem ho mít v představě takového, jakého jsem ho znala dřív. Plného odhodlání a radosti ze života a s veselými jiskřičkami ve vřelých očích.

Ale už tady nebyl. Zůstala jenom máma, teta Kat a já. Byly jsme mu dlužné, že jsme na rozdíl od něj zůstaly naživu a že jsme se pokoušely být šťastné. Jinak by to ani nechtěl. Aspoň tak to máma pořád dokola opakovala a já věděla, že má pravdu.

Dýchala jsem zhluboka. Pálily mě oči, takže jsem musela pořádně zamrkat. *Přestaň s tím. Nemysli na to. Nenech se tím stáhnout. To je pravidlo č. 1. Zase až na hřbitově, jenom tam a nikde jinde.*

Tak jsem tam stála, třetí ve frontě v kavárně, s fialovými kruhy pod očima a namáhavě mrkala, abych se už zase nerozbrečela. Toho už jsem si v posledních dnech užila dost. Kdyby mě takhle viděl táta, určitě by byl zklamaný. Nemohla jsem připustit, aby ten poslední páteční večer určoval, kdo a jaká jsem. Tomu jsem musela zabránit. Za každou cenu jsem to musela zadusit hned v počátku.

Když jsem konečně byla na řadě, objednala jsem si pět donutů s polevou, dva croissanty a dva bagely, kousek koláče Red Velvet, pak ještě Chai Latte a láhev smoothie – to poslední, abych si namluvila, že nejím úplně nezdravě.

„Studijní skupina bude mít ze snídaň radost,“ zalhala jsem a pousmála se, když barista s povytaženým obočím přihlížel, jak si беру papírovou tašku plnou jídla a pití. Zmizela jsem dřív, než jsem se stihla propadnout do země.

Právě když jsem všechno nacpala do svého malého auta stojícího před kavárnou, rozhlédla jsem se a... uviděla *jeho*.

Moje ruce přestaly se zastavily v pohybu. Nevěřicně jsem zírala na druhou stranu ulice.

Bylo to vůbec možné?

Sedl si právě na lavičku a nastavoval tvář rannímu slunci.

Byl to on, byla jsem si jistá, přestože v pátek večer jsem ho sotva poznala. Tentokrát jsem viděla celý obličej.

Obličej, který byl úplně celý poraněný.

„Proboha,“ zašeptala jsem. Rychle jsem se vyškřábala z auta, rozhlédla se přes ulici a běžela na druhou stranu. Ještě si mě nevšiml.

Pohnul se, až když jsem zadýchaná stála přímo před ním. Srdce mi spadlo do kalhot a dech se mi zastavil. Ve vzpomínce jsem ho měla míň... rozložitého. Jeho ramena ale byla široká a ruce svalnaté, což mě v tu chvíli zastrašovalo. Vlnité tmavé vlasy mu sahaly až pod bradu a trochu zdivočelý plnovous byl tmavší než vlasy.

Naklonil lehce hlavu a podíval se na mě. Oči měl zářivě světle šedé a zdálo se, že mě chtějí probodnout. Kromě toho bylo jedno oko lehce oteklé, pravou tvář měl napuchlou a na ní šrám. Rána nebyla čerstvá, krev byla zaschlá. Přesto vypadal strašně. Vypadal

nebezpečně. Pravděpodobně by bývalo nejlepší, kdybych prostě bez otočení odešla.

„Ahoj;“ řekla jsem a nebyla schopná odpoutat od něj pohled.

Zamrkal na mě a vypadalo to skoro neuvěřitelně. „Tak tady jsi.“

„T-tak tady jsi?“ zopakovala jsem.

„Lidi se v životě vždycky potkávají dvakrát. Takže to máme vyřízený.“ Zavřel oči a znovu nastavil obličej slunci, čímž pro něj rozhovor zjevně skončil.

„Aha,“ zamumlala jsem. Nejspíš měl pravdu. Byla to čirá náhoda, že jsme se zase setkali.

Stála jsem bezmocně vedle lavičky a kousala se do rtu. Díky jeho zavřeným očím jsem si ho mohla prohlížet. Džínovou bundu měl špinavou a děravou, stejně tak černé džíny. Na vousech mu ulpěla zaschlá krev. Opravdu vypadal, že by se mu hodila vydatná teplá sprcha. Pleť měl ale i bez špíny a krve snědou, jako by hodně času trávil venku. Ptala jsem se sama sebe, jak by asi vypadal bez toho plnovousu a bez oteklé poloviny obličeje.

Zamrazilo mě, když jsem dospěla k poznání, že rozhodně dobře.

„Pořád jsi tady,“ řekl svým hlubokým, drsným hlasem, aniž by změnil polohu.

„Byli to oni?“ vystřelila jsem. Ruce se mi sevřely v pěst. „Ti chlápci z pátečního večera? Oni ti ublížili?“

Teď otevřel oči a se zamračeným obočím se na mě podíval, což vypadalo hrozně. „Nemíchej se do věcí, po kterých ti nic není, maličká. Zůstaňme u toho, že jsi bezpečně dorazila domů.“

„Už jsi snídál?“

To ho tvrdě zasáhlo. Vypadal zmateně. „Cože?“

„No víš, přece – kafe, čaj, sendviče nebo müsli nebo porridge.“

Narovnal se a prohlížel si mě o něco pozorněji.

„Máš rád bagel?“ zeptala jsem se rychle, než mohl říct ne. „Mám taky donuty, jestli je máš radši. Zvu tě.“ Zase jsem se kousla do rtu. „Prosím,“ připojila jsem. Bylo to to nejmenší, co jsem mohla udělat. Do háje, kdyby nebylo mě, nezmlátili by ho. Byla to moje vina! Protože jsem byla příliš zraněná a pyšná, než abych se nechala vyzvednout

od Summer. Snídaně nebyla úplně zadostiučinění, ale aspoň to byl dobrý začátek.

Ztěžka si povzdechl a projel si rozčuchané vlasy.

„Určitě musíš do školy. Copak nemáš přednášku?“

„Nepůjdu tam.“ Zastyděla jsem se, když jsem si uvědomila, jak trucovitě jsem zněla.

Srdce mi poskočilo, když mi došlo, co znamená tahle zkratkovitá reakce. Panebože. Ještě nikdy jsem se na přednášku nevykašlala. Na druhou stranu jsem byla Ella 2.o. Kdo mohl tušit, co všechno ve mně dřímalo?

Můj zachránce sice nevypadal přesvědčeně, přesto jsem vysunula bradu dopředu a zkrřížila ruce. Tímhle postojem jsem už v dětství provokovala rodiče – i když to v mém případě znamenalo, že žebrám o větší kapesné, dopisní papír nebo figurky akčních postav. Možná jsem měla být větší rebelka, jako Summer.

„Nedáš mi pokoj, dokud neřeknu ano, vid?“ zabručel.

Usmála jsem se na něj. „Nejspíš ne.“

„Tak dobře.“

Ohromeně jsem pozorovala, jak vstal a protahoval si záda. Pronikavě mě sledoval a zavrtal ruce do kapes džínové bundy. Něco v jeho pohledu mi pronikalo pod kůži a nutilo mě dívat se jinam.

„Chceš jít na snídani?“ zeptal se. „Tak pojďme na snídani.“

Na rty se mi vloudil vítězoslavný úsměv.

„Mimochodem, jmenuju se Ella,“ řekla jsem a podala mu ruku.

„Ella,“ opakoval tiše. Uchopil moji ruku a jemně ji stiskl. „Já jsem Ches.“

„Cool. To je tvoje přezdívka? Ches jako Chester?“

Ani nemrkl, ale přikývl. „Jo, přesně tak.“

Odkáslala jsem si a potřásla mu rukou, což bylo trochu mimo mísu. Jeho dotek mě znervózňoval.

Vážně, Ello?

Rychle jsem ustoupila a otočila se směrem do ulice. Když bylo volno, přeběhla jsem na druhou stranu. Paráda. Teď jsem nervózní už jenom z toho, že mi někdo cizí podá ruku. Možná je moje tělo

zničené. Zlomené srdce mohlo poškodit jiné důležité orgány a tu část ve mně, která je zodpovědná za přiřazování vhodných reakcí. Co bude následovat? Orgasmus, když uvidím prolétnout motýla?

„Kam jdeme?“ zeptal se Ches, který šel za mnou.

„Ke mně,“ odpověděla jsem bez přemýšlení. Pak jsem se vyděšeně zarazila a ohlídlá se přes rameno. „M-můžeme jít i v autě. V kavárně je plno a...“

„Pojďme tam, kam chceš,“ přerušil mě.

Otočila jsem se k němu a opatrně se usmála. Nejspíš mě měl za blázna. Co to k čertu se mnou je?

Došli jsme k mému autu a já z kapsy džínů vylovila klíčky.

„Tašku můžeš položit na zadní sedadla,“ řekla jsem, sedla si na místo řidiče a zavřela dveře. O chvíli později nastoupil i Ches a papírový držák s kelímky si položil na kolena. Až když seděl v autě, došlo mi, jak je to auto opravdu malé. Aspoň ve srovnání s ním. Nebyl jen přílišně široký, ale i vysoký.

Co to děláš, Ello Johnsová?

Nastartovala jsem a zařadila se do provozu. Horečně jsem přemýšlela, co bych mohla říct, když se mezi námi rozhostilo ticho. Byla chyba pozvat ho na jídlo. Nevypadal, že by za to byl rád, a moje máma by mi řekla, že byla hlavně chyba, *zvat ho k sobě domů*.

Odkáslala jsem si. „Tak, Chesi,“ řekla jsem pomalu. „Chodíš taky na vysokou?“

Tiše zavzdychal, takže jsem se na něj po očku podívala. Se zachmuřeným výrazem hleděl z okýnka. „Vypadám snad, že bych chodil na vysokou?“

Tváře mi polilo horko. Nevěděla jsem, co mu na to odpovědět. Aspoň mi nikdo nemohl vyčítat, že jsem se nepokusila navázat s ním rozhovor.

„Promiň,“ zamumlal po chvíli Ches. „Ne. Nechodím na vysokou.“

Na rtech se mu objevil překvapivě úsměv. *To bylo lepší*. „A co teda děláš?“

„Víš co, nemusíme tohle dělat. Nic mi nedlužíš.“

„Zvu tě přece jenom na jídlo.“

„Ne, snažíš se mi oplatit, že jsem ti v pátek večer pomohl. Pravda ale je, že každé rozumnej člověk by na mém místě udělal to samý. Kdybych nezasáhl, bylo by to něco jako neposkytnutí pomoci.“

Něco jsem zabručela a zastavila na červenou.

Ches se zasmál, až jsem sebou škubla. „Řekla jsi právě, že jsem kretén?“

Pokrčila jsem rameny. „Děláš z toho pokaždý takový drama, když tě někdo pozve na jídlo?“

Zdálo se, že se nad tím na chvíli zamyslel. „Ne, to nedělám. Nejspíš to bude tím, že mě nikdy nikdo na jídlo nezve.“

„No,“ řekla jsem a znovu se soustředila na řízení. „Teď zrovna jo.“

Fletcher sice nebyl na mapě úplně bílá skvrna, ale nebyla to ani žádná gigantická metropole. Byl dost velký na to, aby mohl být označován jako město, ale zároveň tak malý, že člověk si mohl udržet přehled.

Za pár minut už jsme odbočovali do mojí ulice a já zaparkovala auto před domem. Ches nesl tašku a nápoje a následoval mě.

Dům, ve kterém byl můj byt, nebyl nijak zajímavý. Neležel sice blízko univerzity, zato byl v klidné části města. Fasády sousedních domů byly, stejně jako toho mého, z červených cihel, takže když jsem se sem kdysi nastěhovala, spletla jsem si několikrát vchod. Takový byt bych nikdy nezískala, kdyby teta Kat nezapojila svoje kontakty. Moje teta znala ve městě každého a zdálo se, že vždycky o všem ví. Někdy to bylo skutečně děsivé.

„Vchodový dveře jsou rozbitý,“ vysvětlila jsem, když jsem je otevřela, aniž bych použila klíč. „Správce už to měl dávno opravit, ale týdný to odsouvá. Navíc mám rozbitej zvonek, takže mi přátelé většinou volají, než ke mně přijdou, nebo jednoduše zaklepu.“

Netušila jsem, proč najednou tolik žvaním. Chese pravděpodobně pramálo zajímaly nedostatky v mém bytovém domě.

Jak jsme stoupali po schodišti, byla jsem čím dál nervóznější. Střízlivě viděno jsem byla idiot. Pozvala jsem k sobě domů někoho cizího, kdo navíc vypadal poměrně nebezpečně. Na druhou stranu mi ale pomohl a byla to moje vina, že ho zmlátili. Nedokázala jsem

si představit, že by byla vhodnější pohlednice než se slovy „*Díky ještě jednou a omlouvám se za ty modřiny!*“.

Strčila jsem klíč do zámku dveří mého bytu a vstoupila.

Ches měl pravdu. Dělal jsem to proto, abych splatila svůj dluh. Úplně by stačilo, kdybych ho pozvala do kavárny nebo kdybychom donuty snědli v autě.

Pochopila jsem to, když jsem se otočila přes rameno a viděla, jak se ve dveřích nejistě zastavil.

„No tak, pojď dál.“

Vypadalo to, že docela dlouho váhá, než se rozhodl opatrně vstoupit.

Můj byt byl malý. Předsíň byla úzká a pak jsem měla dva maličké pokojíky. Obývací s kuchyňskou linkou, do kterého jsem vměstnala pohovku a jídelní stůl, a ložnici. Koupelna byla také celkem malá a pračka stála v předsíni. To nebyl vtíp. Vypadalo to, jako by v hloubi duše doufala, že se stane příborníkem, ale její tvůrce s ní měl jiné úmysly. Já jsem jí jenom dávala možnost být sama sebou. Taky jsem musela vzít v úvahu mizerně vedenou elektřinu, ale to bylo druhořadé.

„Ty věci můžeš položit na jídelní stůl,“ pronesla jsem poněkud zbytečně, protože jinde nebylo volné místo. Na pracovní desce malé kuchyňky ještě stál kbelík a leželo tam několik špinavých hadrů – o víkendu jsem byla tak naštvaná, že jsem vydrhla celý byt.

„Co si dáš k pití?“ chtěla jsem vědět a naznačila Chesovi, aby si sedl ke stolu. Všude na zdech visely fotky mě a mého táty, mojí mámy, tety Kat a mých přátel – s výjimkou několika čerstvě prázdných rámečků, kterých bylo víc, než jsem doufala. Kromě toho stál vedle kuchyňky regál plný knih, který jsem ozdobila světlými řetězy a malými pokojovými rostlinami a kaktusy. Můj nejlepší kamarád Mitchell vždycky říkal, že jsem studentka literatury měnící se podle klišé na Pinterestu. Dokonce se mi vysmál, když jsem si koupila mramorové kuchyňské prkénko, a prohlásil mě za blázna.

„Máš kafe?“ zjišťoval Ches a sedl si na jednu z židlí.

Jedním skokem jsem byla u kuchyňské linky a otevřela dvířka.
„Jasně, zapnu kávovar.“

Horečnatě jsem přemýšlela, co bych mohla říct. Chtěla jsem se Chese zeptat na ty modřiny v obličejí, ale netroufala jsem si. Taky jsem chtěla vědět, proč se tvářil tak mrzoutsky.

Jednou mě ještě moje zvědavost přivede do pěkné šlamastyky.

„Ello,“ ozvalo se potichu za mnou.

Zarazila jsem se. Pak jsem se otočila a narazila na ocelově šedé oči. Opíral se lokty o kolena a pozoroval mě skrz dlouhé řasy.

Jako ve zpomaleném filmu jsem si odsunula pramínek vlasů za ucho. „Copak?“ zeptala jsem se.

Bradou ukázal směrem vedle mě. Z očí se mu vytratila zasmušilost a pobaveně se rozzářily. „Není to v zásuvce. Bojím se, že bysme tu seděli ještě hodně dlouho, než by bylo kafe hotové.“

Otočila jsem se ke kávovaru. Ztraceně, měl pravdu. Musela jsem vyndat zástrčku při uklízení.

Dalších pět minut, než bylo kafe hotové, bylo čisté utrpení. Cítila jsem jeho pohled v zádech, ale odolala jsem nutkání znovu se k němu otočit.

Když poslední kapky dopadly do šálku, navlhčila jsem čistou utěrku teplou vodou a podala mu hotové kafe.

Ches vydal zvláštní zvuk. „Vážně? Hrneček s jednorožcem?“

„Nedávám každému svůj oblíbenej hrnek,“ odvětila jsem a demonstrativně zkřížila ruce před hrudníkem. *Jenom když jsou ostatní špinavé* – ale to nemusel vědět.

Bylo náročné se nesmát, když jsem ho tam viděla sedět. S tím buclatým hrnečkem jsem to nemohla trefit hůř. Roh jednorožce byl z lesklého zlata a blyštil se, na hrnečku byla sladká tvářička s velkýma roztomilýma očima.

„Potřebuješ cukr a mlíko?“ zeptala jsem se a kousla se do rtu, abych se nerozesmála.

Jenom zavrtěl hlavou a dal si první lok. Mezitím jsem si sedla a posunula svoji židli před jeho, až jsme se dotkli koleny.

Ruka mu strnula a podíval se na mě zúženými očima. „Co to vyvádíš?“

„V obličejí máš zaschlou krev,“ vysvětlila jsem stydlivě a zvedla vlhký hadřík.

„Aha,“ řekl tiše a položil zářící šálek. Jeden koutek pusy se mu zvedl v náznaku úsměvu. „Musím vypadat strašidelně, co?“

Oplatila jsem jeho skoro-úsměv opravdovým. „Trochu. Můžu?“
Je dost starý na to, aby si sám očistil obličej, Johnsová. Nebud' směšná – ještě směšnější než doted.

Ale Ches zavřel pusy a sotva znatelně přikývl. Souhlasil. Dovolil mi otřít mu krev z obličejí, přestože jsme se sotva znali.

Nesměle jsem natáhla ruku a jemně otřela jeho tvář. Ihned sebou škubl, což mělo za následek, že jsem se lekla a trhla sebou. „Sakra, promiň! Nechtěla jsem ti ublížit.“

„To je v pořádku. Vydržím víc než tvoji péči.“ Zamrkal na mě. Takové gesto by u každého jiného vypadalo divně, ale u něj mi připadalo docela... milé.

Pracovala jsem co nejopatrněji. Ches už sebou ani jednou neškubl, ale viděla jsem, jak zatínal zuby. Muselo pekelně bolet, když jsem se dotýkala otoků. Na jeho místě bych nejspíš brečela a kvílela.

„Většina mi nejde odstranit,“ vzdala jsem to a opřela se. Ne, že bych *nemohla* krev odstranit. Ale byl rozdíl, jestli člověk jemně otíral pomlácený obličej, nebo ho drhnul jako urputné skvrny v připáleném hrnci.

„Chceš si dát sprchu?“ zeptala jsem se, což překvapilo stejně tak mě jako Chese. „Jestli chceš, m-můžu vyprat i tvoje věci. Vypadají, jako bys strávil noc na ulici.“

Na chvíli se mu ve tváři objevil zvláštní výraz, který jsem nedokázala interpretovat, a viditelně ztuhl. V dalším okamžiku už se jeho výraz změnil a odvrátil pohled. „Myslel jsem, žes mě chtěla pozvat na jídlo, ne na sprchu.“

Horkost mi stoupala do krku. „No jo, jen mě napadlo, že bys třeba chtěl. Po teplý sprše je mi vždycky líp.“

Zkoumavě po mně přejížděl pohledem, jakoby mě studoval. Na jednu jsem si připadala jako nahá, přestože jsem na sobě měla bílé tričko a modré džíny. Odkáslala jsem si a projela si rukou vlasy.

Napětí v Chesových širokých ramenou prostě nechtělo zmizet, ale viděla jsem, že o mých slovech přemýšlí.

Když nakonec vstal a svlékl si špinavou džínovou bundu, usmála jsem se na něj jako sluníčko.

S povzdechem zavrtěl hlavou – a bylo to podobné jako jeho úsměv v autě. „Jsi zatraceně zvláštní, maličká. Ale nabídku přijímám.“

Vítězoslavně jsem se na něj usmála a vyskočila. „Donesu ti ručník!“

Kapitola 3

Chodila jsem po kuchyni sem a tam jako tygr v kleci. Každou vteřinu jsem koukla na zavřené koupelnové dveře, kterými pronikal tlumený zvuk šumící vody.

Stál v mojí sprše.

V mém bytě byl cizí chlap a stál v mojí sprše, přitom znám jeho jméno teprve ode dneška.

Se sténáním jsem si rukama protřela obličej a svalila se na židli v kuchyni. Zřejmě jsem skutečně zmutovala a stala se jiným člověkem. Tohle se mi vůbec nepodobalo. Možná bych o tom měla někomu vyprávět. Možná by bylo nejlepší informovat policii, aby ty týpky z pátečního večera našla. Kdo ví, třeba by je Ches mohl udat.

Vzpomínka na ty chlápky způsobila, že se mi sevřel žaludek. Nechtěla jsem, aby jim prošlo, co provedli Chesovi a co možná mohli provést mně, kdyby Ches ne...

Ne. Ne, ne, ne.

Voda v koupelně přestala téct, což mě vytrhlo z myšlenek.

„Ello,“ ozval se zpoza dveří nezvykle hluboký hlas.

Rychle jsem přiskočila před koupelnové dveře. „Ano,“ odpověděla jsem skrz ně.

Chvilí zůstal zticha. Pak jsem slyšela Chesův hlas, jakoby stál přímo za dveřmi.

„Kde mám kalhoty?“

Zamrkala jsem. „Cože?“

„Moje kalhoty. Nejsou už v poličce vedle dveří.“

Cítila jsem, jak mě polévá horkost. Samozřejmě že tam nebyly. Když Ches přijal můj sprchovací návrh, automaticky jsem

předpokládala, že souhlasí i s vypráním věcí. Takže když vlezl do sprchy, pootevřela jsem dveře, naslepo zašátrala a vzala jeho věci.

Přece by protestoval, kdyby byl proti, nebo ne? Ale možná neviděl moji zlodějskou ruku, když stál pod proudem vody.

Trhla jsem hlavou do strany, podívala se směrem k pračce a potom zase hned ke dveřím. Navolila jsem sice rychlý program, ale i ten ještě nějakou dobu potrvá.

„Do háje,“ zašeptala jsem, zatímco se moje srdce zastavilo. Zděšeně jsem se rozhlížela kolem. „Myslím, že jsem je dala do pračky.“

Mlčel. „A co si mám oblíct?“

„Hned jsem zpátky!“ Běžela jsem do ložnice a prudce otevřela šuplíky v komodě, prohrabávala se tričky a prádlem, které jsem den předtím pěkně složila. Ches teď neměl co na sebe. Pochopitelně. Paráda, kdo by přehlédl takovou drobnost? Samozřejmě já. Ches mohl mluvit o štěstí, že jsem obvykle spala v tričkách nadměrných velikostí.

Z posledního šuplíku jsem vylovila jedno žmolkovaté tričko a rychle spěchala zpátky do předsíně.

„Našla jsem ti tričko!“ pronesla jsem téměř bez dechu k zavřeným dveřím.

Za nimi bylo ticho a za chvíli se ozvalo odkašlání. „A kalhoty?“

Můj pohled putoval zpátky k pračce. Oblečení se líně mlelo v bubnu a bylo nasáklé vodou a pracím práškem. *Jsi ten nejubožejší příborník, jaký jsem kdy viděla!*

Zastrčila jsem si vlasy za ucho a chtěla jsem něco říct, ale nemohla jsem se ani na slovo.

K mému překvapení se klika dveří stiskla. Polekaně jsem uskočila a narazila zády o zeď za mnou. Ches otevřel dveře – na sobě neměl nic než spoustu kapiček vody a ručník kolem pasu. Vlasy měl mokré a sčesané dozadu, obličej vypadal čistě a svěže. Díval se na mě vyzyvavě. Můj pohled zrádcovsky dlouho ulpíval na sluncem laskané horní části jeho těla, která se zdála být ze samých svalů. Opravdu, ze samých velmi krásných svalů. Zakázaně přitažlivých a šlachovitých, jaké u obyčejných lidí nebývají k vidění. Můj zběžný pohled ale

zároveň odhalil nesčetné množství modřin a stříbrných jizev všude na jeho kůži. Nejvíc v oblasti žeber. Někde vzadu v hlavě mi pískalo na poplach. Chtěla jsem vědět, odkud ta zranění má. Chtěla jsem se ho zeptat, ale neodvážila jsem se. Navíc jsem byla zaplavena vjemy a nebyla jsem schopná formulovat jedinou smysluplnou otázku.

Třpytivý pramínek stékal od jeho pupíku směrem k okraji rukníku a...

Ještě začneš každou chvíli slintat. Seber se!

S rozpálenými tvářemi jsem upřela pohled k zemi a podala mu tričko. Zastyděla jsem se, když jsem si uvědomila, že jsem se na něj dívala déle než jenom okamžik. Vhodnější by bylo slovo zírání. Už jenom jeho pohled stačil, aby mi srdce divoce bušilo do hrudníku. Byl zdaleka nepřitažlivější chlap, jakého jsem kdy viděla. I přesto, že Ches nebyl můj typ. Vousy se mi nelíbily a dlouhé vlasy už vůbec ne. Měl ale něco do sebe, co mě nutilo dívat se na něj.

Ches zavzdychal a vzal mi tričko z ruky. „Snad jsem měl radši poslechnout rodiče, kteří mi říkali, abych nechodil k nikomu cizímu domů. Teď už mě to stálo kalhoty.“

Ha, vtip! Byla jsem s nervy na dně, takže jsem ze sebe málem vyrazila hysterický smích.

„Hrozně mě to mrzí!“ Utekla jsem do kuchyně. „Mohla bych, já, zeptám se sousedů, jestli nemají nějaký kalhoty, co by ti byly.“

Ches mě následoval. „Nebud' směšná, Ello! Kdo by se ptal sousedů na kalhoty?“

„Když mi řekneš velikost, skočím do obchodu a nějaký ti koupím.“

Zvedl jedno obočí a potlačil úsměv. „Vážně? Do obchodu?“

„Máš snad lepší nápad?“ Bylo vůbec něco, v čem jsem byla dobrá? Nedokázala jsem být ani nápomocná!

Pokrčil rameny, hotové ztělesnění klidu. „Nevím, co máš dneska v plánu, ale můžu počkat.“ Jeho světle šedé oči trochu pozbyly tvrdosti a nabyly jemnějšího výrazu. Vypadalo to, že postřehl, jak je mi celá ta situace trapná.

Když jsem si sedla a konečně si dodala odvahy podívat se na něj, viděla jsem, že se skutečně usmívá. Sice si dělal legraci ze mě, ale

zato byl ten úsměv krásný a šířil se až k jeho očím a vytvářel kolem nich vějířky. Kupodivu mě to uklidňovalo. Bylo to, jako by mě jeho pohled uzemňoval.

„Nemám na dnešek nic v plánu,“ řekla jsem nakonec. „Můžeme nejdřív posnídat, ne?“ zeptala jsem se a fascinovaně pozorovala, jak si navléká tričko přes hlavu a sedá si ke stolu. V puse mi vyschlo a oči se mi rozšířily.

Prokristapána!

„Proč ne?“ odvětil Ches a sáhl po svém šálku s jednorožcem. „Umírám hladý. A ty?“

Zahihňala jsem se a rychle si dala ruku před pusu.

Nedůvěřivě se mu zúžily oči, ale pod plnovousem mu probleskoval úsměv. „Co je?“

Vstala jsem, abych znovu zapnula kávovar.

„Ale vůbec nic,“ lhala jsem a potlačila úsměv.

Na tričku, které měl na sobě napnuté až k prasknutí, bylo velkými černými písmeny napsáno SHERLOCK IS MY BOYFRIEND. Zároveň v jedné ruce držel blýskající se šálek s jednorožcem a druhou vylovil z tašky na stole donut s polevou.

Za tohle nejspíš přistanu v pekle. Takhle se musel cítit vynálezce Frankensteina – stvořila jsem monstrum.

Ches se podíval dolů na sebe. Bez vzrušení pokrčil rameny. „Hm. Sherlock. To už jsem někde zaslechl.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. „Vážně? Ty neznáš Sherlocka? Je to nejlepší seriál na světě, jak ho můžeš neznat?“

„Znám Sherlocka,“ odpověděl a zakousl se do donutu. „Jenom jsem to nečetl.“

„A co seriál?“ přerušila jsem ho. Udělala jsem mu další čerstvou kávu a sedla si, pak jsem před sebe postavila vystydlé Chai Latte a zelené smoothie. Pomalu ze mě opadalo napětí, i když jsem si pořád uvědomovala, že Ches na sobě nemá nic kromě mého trička s Sherlockem a ručníku.

„Nedívám se na televizi,“ odvětil nezúčastněně a přiblížil šálek s jednorožcem ke rtům.

Ukousla jsem si pořádný kus bagelu. „A co teda děláš? Máš nějaký koníčky? Jakou máš práci?“

Pokrčil rameny. „Co studuješ?“

Zvedla jsem obočí. Prostě ignoroval moji otázku.

„Literaturu,“ odpověděla jsem pomalu.

„Baví tě to?“

Tentokrát jsem pokrčila rameny já. „Jo. A co děláš, když nestuduješ?“

„Všechno možný. Pocházíš z Fletcheru, nebo ses přistěhovala?“

Frustrovaně jsem zavzdychala, což mi oplatil nevinně zdviženým obočím. „Myslím to vážně. Povídej mi o sobě, Ello Johnsová.“

Oči se mi rozšířily. „Odkud znáš celý moje jméno?“

„Je to přece na štítku vedle tvejch dveří.“ Oči mu zase pobaveně blýskaly.

„Jasně,“ zamumlala jsem a ukousla kousek bagelu. Každé kousnutí bylo mechanické a jídlo v puse chutnalo suše. Nevěděla jsem, proč jsem začala vyprávět o sobě, přestože mi dal jasně najevo, že on na žádné osobní otázky odpovídat nebude. „Pocházím odtud,“ řekla jsem. „Moje máma a teta žijou taky tady. A ty?“

Zase pokrčil rameny, což mě málem přivedlo k šílenství. „Jakou hudbu posloucháš?“

„Víš co?“ vyjela jsem na něj. „Pro změnu bys mohl taky odpovědět na moje otázky, a ne je vytrvale ignorovat!“

Oklepal si prsty nad taškou a nespokojeně zabručel. „No dobře. Pracuju u kamaráda v autoservisu, nemám ukončenou vysokou, pocházím z východního pobřeží, nemám rád pop a nemluvím rád o sobě. Ještě něco?“

Trucovitě jsem zkřížila paže před hrudníkem. „Kolik je ti let?“

Opřel se a taky zkřížil ruce před hrudníkem.

Oči mi málem vypadly z důlků. Proboha, jestli se to tričko roztrhne, což se mohlo stát každou chvíli, nebudu už schopná jediné kloudné věty. Na předloktí mu vystoupily šlachy. Měl velké ruce, které působily hrubě, ale přitom jsem dobře věděla, že stisk jeho ruky byl jemný. Osprchovaný a s učenými mokrymi

vlasý vypadal Ches jako jiný člověk. Dobré nebe, byl opravdu...
přitažlivý.

Poněkud energičtěji jsem se vrhla na jídlo. Nejenže jsem byla nezdořvilá a neschopná pomoct, ale ještě jsem ho očumovala. Už zase.
„Šestadvacet.“

Zmateně jsem se na něj podívala. „Cože?“

„Právě ses ptala, kolik je mi let. Je mi šestadvacet.“

Ok, *Ello. Konečně se soustřed' a buď milá.* Uchopila jsem svoje Chai Latte a dala si jeden lok. „To je pěkný.“

Zavládlo mezi námi ticho.

Po nějaké době, když jsem dojedla bagel, řekla jsem: „Mně, hm, je jednadvacet,“ což ještě zvýšilo trapnost ticha, které následovalo.

Mlčky jsme pokračovali v jídle. Hlavu jsem měla skloněnou, ale cítila jsem, jak mě Ches pozoruje. *Ty krávo. Kdybys radši držela hubu.*

Rostoucí napětí ve vzduchu mě málem zabilo.

Prostě jsem neodolala – zvedla jsem hlavu a podívala se na něj.

Bezhlésně rozevřel rty a spustil ruce na stůl. Pozoroval mě. Oplátil mi můj pohled a ani se nehnul. S každou další vteřinou mi bylo větší horko. Pohled jeho světle šedých očí líně klouzal po mém obličejí a mém těle. Bylo to jako uhranutí a všechno se ve mně zastavilo. Jako uhranutá jsem se dívala do jeho očí a najednou jsem měla pocit, že nemůžu dýchat.

V uších mi nezvykle hlasitě hučel tep srdce a v krku mi vyschlo.

Najednou se ozvalo hlasité zabušení na vchodové dveře, takže jsem vylekaně vyskočila a vykřikla. Zvláštní, intenzivní okamžik byl ten tam, rozplynul se jako mýdlová bublina, což umožnilo vpád reálného světa. Ches se taky polekal a zděšeně se podíval směrem ke dveřím.

„Ello!“ dveřmi pronikal vysoký hlas a znovu se ozvalo bouchání.
„Vím, že jsi doma, máš dole auto! Pusť mě dovnitř!“

Zalapala jsem po dechu. *Ne, ne, ne.* Načasování nemohlo být horší.

Pochopitelně jsem hned poznala hlas svojí nejlepší kamarádky. Byla to Summer.

„Kdo je to?“ Ches se narovnal a napnuly se mu svaly na rukou a...
Šílenství. Napnuly se mu svaly na rukou.

Setřásla jsem nepatřičné myšlenky a spěchala ke dveřím bytu.
„Ále, jenom kamarádka.“

Dřív než Summer znovu zaklepala, pootevěřela jsem dveře.

Pokusila se dveře otevřít, ale držela jsem je.

„Ahoj, není mi moc dobře,“ zalhala jsem chabě a doufala, že moje tváře nejsou tak červené, jak jsem podle jejich rozpálenosti mohla předpokládat. Pro jistotu jsem zkusila i zakašlat, což se mi ale nakonec moc nevydařilo.

„To myslíš vážně, El?“ našpulila rudě nalíčené rty a zvedla jedno obočí. Summer Andrewsová byla s výškou 1,85 metru zdaleka nejvyšší dívka, kterou jsem znala. Měla nekonečně dlouhé zlaté vlasy a nikdy nenosila nic jiného než sukně nebo šaty, aby – podle svých slov – zamaskovala velký zadek a široké boky, i když nic z toho neměla.

„Jsem úplně nemocná,“ vymýšlela jsem si dál. „Dneska nejdu na přednášky.“

„Jo, jasně, to jsem pochopila,“ odvětila, zvedla tašku a potutelně se usmála. „Proto jsem taky donesla dvě láhve vína. Kromě toho bysme měly vyrobit nějakou voodoo panenku a prošpikovat ji špendlíkama. Návod určitě najdeme na internetu. Nemáš náhodou nějaké špendlíky nebo párátka? V nouzovém případě můžeme použít třeba náušnice.“

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem se nepřeslechla. „Koukala ses na hodinky? V tuhle dobu se pít nehodí!“

Otočila oči v sloup. „Někde na světě ale určitě jo. Myslela jsem si, že dneska se prostě spolu opijeme a budeme pomlouvat satana quarterbacka a jeho malého antikrista, až se nám bude od huby prášit.“

Napjatě jsem přidržela znovu dveře, když se Summer opět pokusila vstoupit. „Já m-myslím, že to není dobrý nápad. Snad jindy. Mohly bysme se sejít dneska večer u tebe, co ty na to?“ S nadějí jsem se na ni usmála.

„Co se k čertu děje, Ello?“ rozčileně se mě zeptala a znovu se opřela do dveří. „Proč mě nechceš pustit dál? Děje se něco?“ Najednou zalapala po dechu a modré oči se jí rozšířily. Potom po mně blýskla vyčítavým pohledem. „Můj bože. Je tady Jason, že jo? Po všem, co ti provedl, jsi mu dovolila připlazit se? *Jason!*“ zakřičela a tentokrát do dveří šfouchla ramenem, takže se mezera zvětšila. Snažila se nahlédnout kolem mě dovnitř a ve tvářích jí naskákaly skvrny. „Ty zatracený prase! Koukej zmizet, ty prolhaný, smradlavý...“

„Summer, uklidni se, Jase tady není!“ zasyčela jsem, ale bylo už pozdě. Jedním rázem jsem škobrtla zpátky a Summer rozčileně vlítla do mého bytu. „Ty hajzle, jestli ještě jednou uvidím, že se Elly jenom...“

Okamžitě zmlkla, když uviděla Chese. Zůstala stát jako opařená.

Bez dechu jsem k ní přistoupila, ale už jsem nemohla nic dělat. Její doširoka otevřené oči hleděly na Chese a z pusy jí vyklouzlo zmatené Ó.

Ano. Ó.

„Brý ráno,“ zamumlal Ches a nepohnutě pokračoval v pití kávy.

Summer naklonila hlavu ke mně a několikrát na mě zamrkala. Pak se podívala zpátky na Chese. Celé to několikrát zopakovala, mezitím mi kolena změkla jako pudink.

„Ello, to není Jason.“ Zírala na šálek s jednorožcem, pak na k prasknutí napnuté tričko se Sherlockem a nakonec na ručník, který měl místo kalhot. Nakonec si všimla i jeho mokrých vlasů.

Nevím, jestli výraz její tváře znamenal výčitky, nebo nevěřičnost. V každém případě mi spadlo srdce do kalhot a otevřela jsem pusou dokořán, aniž bych tušila, co jsem chtěla říct. Došla mi řeč. Ano, bylo to tak.

Summer se vzpamatovala dřív než já. Otočila se k Chesovi, přistoupila k němu a podala mu ruku. „Ahoj, já jsem Summer, Ellina nejlepší kamarádka. A kdo jsi ty, jestli se smím ptát?“

Zhluboka jsem se nadechla před tím, co mě čekalo dál. Summer si nikdy nebrala servítky, žádného takového člověka jsem neznala. Bylo to tak už na střední, kde jsme se seznámily.

Přesně to mi teď nahánělo strach.

Ches podal zcela nehnutě Summer ruku. Z výrazu jeho tváře se nedalo nic vyčíst, věnoval jí jen zdvořilé přikývnutí. „Ches.“

„Hm, Ches,“ opakovala zaujatě a sedla si k malému stolu. Bez dovolení si vzala jeden donut a usmála se na Chese a pak na mě. „To zní docela exoticky. A kde máš kalhoty?“

„Bože, stůj při mně,“ zašeptala jsem.

Obdivovala jsem Chese za to, jak klidně přijímal neomalené způsoby Summer. Ale ani on se neubráníl tomu, aby se mu nezdvihaly koutky pusy. „Ella strčila moje věci do pračky. Teď musíme počkat, až se vyperou a uschnou.“

„Summer, měla bys jít na přednášku,“ řekla jsem a sedla si na třetí a také poslední volnou židli u stolu.

„Hm, za chvíli,“ mávla rukou, aniž by se na mě podívala. „Ty a Ella se znáte dlouho? Nebo to bylo jenom něco jednorázového?“

„Summer, přestaň!“ Zakryla jsem si obličej rukama.

Ches se nenamáhal cokoli jí vysvětlovat a přistoupil na hru. „Jasně. Něco jednorázového. Jsme si kvit a jakmile budou moje věci vyprané, naše cesty se rozdělí.“

Viděla jsem Chese skrz prsty a všimla si, že se na mě dívá. Vypadal zamyšleně.

Kromě toho jsem zjistila, že k mému vlastnímu překvapení se mě jeho slova dotkla.

Summer zklamaně našpulila rudé rty. „No dobře.“ Vstala, aniž by si nechala ujít příležitost vzít si další donut. Držela ho v zubech, zatímco sahala po své kabelce. „Tady,“ zamumlala a postavila láhev vína na stůl. Pak si volnou rukou nacpala donut do pusy a ani si nerozmazala rtěnku. Fascinovaně a zároveň znechuceně jsem přihlížela, jak naráz spolkla celou tu věc.

„Takže už mě tady dneska nepotřebujete,“ zjistila. „Dobře se bavte. A ty,“ rozzlobeně ukázala prstem na mě, „ty mi zavoláš, až mě budeš potřebovat, jasný?“

Pak se otočila a s vlající sukní vypochoďovala z mého bytu.